

L.L.F. 105.

År 1935 fick jag plats som huskällerska på gården Hingåkra i Vederdov. Gården födde 10 kor och 2 hästar.

Stäm var invad. Hon satt föreläsnad i en stol.

Då fick jag stora lön och utbudsarbete. Utbudsarbete jag som den bästa väng. De tre söner, den minste var nyss konfirmerad och jag delade upp arbetet utbuds. Men då blev jag familjemedlem.

I lön fick jag ut 35 i månaden, men drogs från lönhuset in en summa på banken varje månad. På sidan jag låns pengar i slutet av månaden, fick jag föra lön av husbonden än föra ut från banken. I julklapp föra

L. U. F. 105.

En julen fick jag en asmbandsklocka.
Så bestämde jag mig på morgonen
med mjölkning. Efter det fick jag
gå in för att laga smörgåsar. De föll
det var uppåtdiktat och klart, så bestämde
det igen. Jag fick hjälpa till med
skördarbete, potatisplantering, pot-
gallning, rensning av grönsakslandet.
Jag hade ett mycket stort ansvar och
skötte det som om det hade varit
mitt eget.

En kväll drack vi för det mesta. Var
det för mycket att göra ute, hoppade
vi över det. Samma kunde det bli
med eftermiddagskaffet.

Skörden äro mellan 12-1, och
kvällsmaten när jag var färdig med

L. U. F. 105.

utskarbetat. Det var ett hårt arbete
och inte underligt att jag fick blodstrid.
Dag hade jag velat sluta när fem av-
led efter det jag varit där ett år. Men
husbonden bad om beehandelse att jag
skulle stanna. Det blev också så.
Även på den gård som det skedde med
fristen. Skulle jag vara för någon
söndag ville husbonden helst att jag
inte stannade kvar på gården. Han
ville inte passa mig med mat.

Vacken regelbundet frukt eller senare
var det tal om.

På kvällen arbetade jag så länge jag
gjorde av mig nödvändigt.

Gården fanns inte många. Det var d. t. o.
hyckliga sällsamerier där jag var medlem

L. L. F. 105

och på skobanor. Någon gång gick jag
och dansade.

Medan fru levde bestämde hon vad för
mat som skulle lagas. Efter hennes död
vilade allt på mig. Det var inget litet
ansvar för en så vis flicka.

Huset var i 2 våningar. 3 rum, kök och
hall på nedre våningen. Två hallar och
3 mindre rum på övre våningen. Ett
av de rummen var mitt. Det uppvärms
des med kamin som eldades med
ved. Möbleeringen utgjordes av säng,
kammard, ett litet bord, skåp samt
stolar. I de övriga rummen fanns ka-
belugnar. Pojkarna hjälpte mig bära
in veden. Det var ett tungt arbete när
alla minuteröken skulle sättas in

L. H. F. 105.

och tas ut. Men all förstädning samt
svätt fick jag klara själv. Både mat-
bröd och vetbröd bakades. Dessutom fick
jag sköta saken och se till så allt
beredades. Hästet fick ju inte surra där
det låg i lake i stora strålar.

Fruen behövde jag aldrig hjälpa med
påklädnad. Det gjorde hennes man.
Hade inte husbonden varit så snäll
hade jag inte stannat kvar. Han tygde
både mina föräldrar och sysskon dit. De
skann arkades i en lovad lastbil.

Jag blev förtigt uppvaktad av en av söner-
na. Hade jag velat kunde jag ha blivit
fen på gården. Det hade inte husbon-
den haft något emot. Ett ledigt rum-
stimmer var något att få som väri-

L. U. F. 105.

Dotter.

Först jag var ditkomman tilltalade de
mig med förnamnet senare blev vi
Du med vackra.

Det är en episod jag särskilt komna
ihåg, från den platsen.

En kväll skulle kalas. Jag kom från
syfoeringer vid ettiden på natten.

Tunnan jag gick in för att lägga mig.

Log jag mig en till in i laolagarna.

Jag såg att hon var färdig för kalasning.

Då jag gick se kalaserna komna log
jag halvt om den synliga delen och drog
från den. Pönder hade beställt att jag skulle
vänta honom när jag kom hem. Men

jag trodde försöka klara av det själv och

det lyckades bra. Förd på morgonen

L.U.F. 105.

Jick han pedr på vad som hänt. Jag fick
5 kronor för lossälet. Bonden tyckte också
att jag skulle döja kalven. Den fick heh
Till-Fina.

Jag hade god mytta av att ha gått på
folklivsskolan, både när det gällde
smaklagning och vävning. Under tiden
jag var på gårderna vävde jag både väv-
gottorväv och handdukar.

1938 slutade jag på gårderna och fick
plats på Växjö Lossälet som sjukvårds-
biträde. På arbetsförmedlingen sade de
till mig att jag skulle måja för hus-
modern på Lossälet. Det beslutade tyvärr.
De gjorde det även denna gången.
Hon sa jag efter betyggen, men de hade
jag inte tagit med mig. Men hon sade:

L.U.F. 105.

"Jag ser på Er att Ni är lämpig."

Många i min hembygd förväntade sig
om att jag hade fått en sådan fin plats.
De undrade hur jag skulle klara det.
Det gick fint. Men jag skulle åker
tillbaka till bondgården. Min förre
husbonde blev snart sjuk. Han ville
att jag skulle komma tillbaka och skö-
ta honom tills han avled. Jag hade
ju skött hans fä. Doktorn som skötte
honon, frågade husmodern på cosa-
pappret om det skulle kunna ordnas.
Husmodern gav mig tjänstledighet
och bonden blev glad när jag kom igen.
Jag hade under tiden på cosa-pappret
givit mig en del sjukvård, vilket jag nu fick
användning för. Läkaren kunde inte

L. L. F. 105.

att mannen skulle leva så länge. Men
det gjorde han. Istället var det jag som
blev sjuk och fick vila. När jag åter-
fått krafter igen återvände jag till
den sjuke. Men då hade de anställt
en som skulle kussa jag skulle bara
passa den sjuke. När husbonden fick
se mig igen gill han och kunde säga
en hel mening. Det hade han inte kun-
nat tidigare igen han blev så svårt
sjuk. En dag ville han att jag skulle
ge honom en penning. Han ville andra
sitt testamente till förmån för mig.
Hans älskliga syster surnat när han
bed om penning. gjorde ingen min av
att ge honom något. De kunde inte
heller jag göra något. Tidigare hade han

L.U.F. 105.

talat med mig om detta. Han hade nämnt
att jag skulle få en 5 - 6000 kr.
Han levde bara 2 månader efter jag
var ditkommen.

Jag fick min lön som var beständ
men nog hade jag blivit glad om jag
fått en minnesbok. Han själv skulle
ha velat det, men de andra ville
något annat. Jag sa de skulle få
någon mynke.

Detta förhållande som rådde mellan
husbondfolket och mig, var ingen
viktig företeelse.